

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
 שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
 יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוסמן

אין מה לפחד הרב קאפל באכער

בגיל ארבע עשרה, החליט אבי לשלוח אותי לניו יורק ללמוד בישיבת חב"ד שבחצר הרבי. כעבור שנתיים עברתי ללמוד בישיבת חב"ד במונטריאול, שם נשארתי ללמוד חמש שנים נוספות.

מלכתחילה, לא תכננתי להישאר שם תקופה כה ממושכת. למעשה, מאוד רציתי לשוב לדרום אפריקה, אך הרבי עודד אותי להישאר. הוא כתב לי מכתב לבבי בו שיבח את מאמצי כתלמיד בישיבה - עובדה שדווקא די הפליאה אותי, שכן לא ראיתי את עצמי כמי שנמנה בין הלמדנים הגדולים, בלשון המעטה - והסביר שאני נמצא בשנותיי החשובות ביותר, המעצבות ומשפיעות על כל משך חיי בעתיד, וכי לכן, ראוי שאמשיך לשקוד בתורה ללא הפרעות ובלבולים. הוא גילה הבנה לקושי הכרוך בשהייה כה ממושכת מחוץ לבית, הרחק מההורים, אך הבטיח שבסופו של דבר הם עוד יתגאו מאוד בהישגיי.

הרבי כמוכן צדק - אלו אכן היו השנים שעיצבו את עתידי ושבהן הושפעתי עמוקות מדמויותיהם של זקני החסידים שחינכו והדריכו אותי במונטריאול - וביניהם ראוי לציין במיוחד את הרב הרשל פייגלשטוק ואת הרב מנחם זאב גרינגלס.

כעבור שנים רבות, סיפר הרב גרינגלס סיפור מדהים. הוא סיפר שפעם נכנס אל הרבי והביע אכזבה מסוימת מחוסר ההצלחה שחש בתפקידו כמורה ומשפיע. במהלך שיחתם, התבטא הרב גרינגלס, "האמנם שווה כל המאמץ?"

בתגובה ענה לו הרבי, "כמוכן שווה. הלא רק בשביל קופל באכער לבד היה שווה כל המאמץ!" אינני מדייק בלשון שבה התבטא הרבי, אך כך היה תוכן דבריו - כך סיפר לי הרב גרינגלס כאשר השתתפתי באירוע לכבוד ציון יום הולדתו התשיעים.

בתקופה שבה למדתי במונטריאול, נהוג היה שהבחורים היו נוסעים לחגים לניו יורק. אני נזכר שבאחת הפעמים שהגענו לקראת הימים הנוראים וחגי תשרי, ביקש ממני הרבי בקשה חריגה.

מסתבר שקרובת משפחה רחוקה שלי - כמדומני שהייתה זו אחות סבי, ר' פסח רוך, שבביתו התארח אדמו"ר הריי"צ

«

גדלתי בדרום אפריקה, בן למהגר שמוצאו ממשפחה חב"דית ידועה מהעיר רוקישקיס (ביידיש: ראקשיק), ליטא - משפחת רוך, שאצלה התארח הרבי הקודם, אדמו"ר הריי"צ, בשנת תר"צ (1930), כאשר הגיע לעיר לבקר את חסידיו המתגוררים בה. אבי נותר נאמן לשורשיו, והיה קשור מאוד לאדמו"ר הריי"צ, ואף התכתב עמו ונועץ בו רבות.

למשל, בשנת תש"ו (1946), שקל אבי למכור חווה גדולה שהייתה בבעלותו. הוא היה אז במצב לחוץ מבחינה כספית, והוצע לו מחיר נאה למדי בתמורה לחווה. הוא נטה לקבל את ההצעה, אך לא היה משוכנע לגמרי שזהו הצעד הנכון, והחליט לבקש את עצתו של הרבי הקודם. תשובת הרבי הייתה שלא ימכור, אלא ימשיך להחזיק בנכס. בהמשך התברר שהייתה זו עצה טובה, שכן, כעבור שנתיים מחיר הקרקע עלה משמעותית, והוצע לו סכום הרבה יותר גבוה - חמישים אלף פאונד - סכום אגדי באותם הימים, והפעם הרבי נתן את ברכתו לבצע את המהלך.

בשנת תש"י (1950), הסתלק אדמו"ר הריי"צ, והאבדה הזו השפיעה עמוקות על אבי. אולם, הוא המשיך לשמור על קשר גם עם ממשיך דרכו, הרבי, ובשנת תשט"ו (1955), כשהייתי

בתקופת המתיחות הגדולה שהייתה בדרום אפריקה לפני התפרקות משטר ה'אפרטהייד', עזבו המונים את דרום אפריקה. אולם, הרבי אמר לי למסור לאנשי הקהילה להישאר ולא לברוח. "מסור להם שאין מה לפחד כלל!"

מרגע ששמעתי את המילים הללו מהרבי, איך יכולתי לפחד? אפילו כאשר כיוונו רובה קלשניקוב לראשי, וכך גם בכל חמש הפעמים שמשרדיי היו יעד לשוד מזויין שבמהלכם קשרו אותי ואיימו על חיי - תמיד נזכרתי בדברי הרבי "אין מה לפחד", וידעתי שאצא מזה בשלום.

פעם אחת סינן לעברי אחד השודדים, "מי ישגיח על ילדיך אחרי שנהרוג אותך?", ואני עצמתי את עיני, ובדמיוני נזכרתי כיצד אומר לי הרבי, "אין מה לפחד". כחסיד של הרבי ידעתי שהוא שומר עלי באותו רגע, בדיוק כשם ששמר עלי כל חיי. עובדה, הנה אני ניצב כאן היום בריא ושלם ומספר את סיפורי.

הרב קאפל באכער הוא ממונהיגיה המשפיעים של הקהילה היהודית בדרום אפריקה מזה למעלה מחמישים שנה. הוא רואיין בברוקלין בחודש תשרי, תשע"א (2010).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכר שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1956) — התקיימה תהלוכת ל"ג בעומר הראשונה בחזית בניין 770 (לפני כן נערכו אירועי ל"ג בעומר בחצר הצדדית של 770) בהשתתפותם של למעלה מאלפיים ילדים. בהמשך לתהלוכה, שנושאה המרכזי היה שמירת השבת, אורגנה עבור הילדים הפעלה בגן משחקים סמוך. הרבי הגיע למקום בהפתעה וסקר את פני הילדים ואת המתרחש במקום. י"ח באייר

< תש"ח (1980) — הרבי קרא לקיים תהלוכות ל"ג בעומר בכל העולם כולו, ובפרט בארץ ישראל, שם ראוי שיתקיים העניין באופן של 'כפליים לתושייה'. לציון שלושים שנה מאז הסתלקות אדמו"ר הריי"צ ביו"ד שבט תש"י, הציע הרבי שישתדלו לארגן לכל הפחות 30 תהלוכות בכל מדינה, ואילו בארץ ישראל, ביקש שיאורגנו לכל הפחות 60 תהלוכות ברחבי הארץ. הרבי הוסיף כי במדינות קטנות שבהן קשה להגיע למספר כה רב של תהלוכות, יצטרפו יחדיו מספר מדינות מהאיזור כדי להגיע ליעד זה. י"ח באייר

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

בעת ביקורו בראקשיק - כתבה מכתב לרבי. היא היגרה לארצות הברית והתגוררה בקליבלנד, ואיך שהוא נודע לה שאני לומד בישיבת חב"ד, ובמכתבה היא ביקשה מהרבי שימסור לי דרישת שלום ממנה.

בערב יום כיפור נקראתי אל משרדו של הרב חדקוב, מזכירו האישי של הרבי, שמסר לי את דרישת השלום מאותה דודה זקנה, והוסיף שהרבי ביקש שאכתוב לה מכתב.

מדובר היה על שעות ספורות לפני התקדש יום הכיפורים, היום הקדוש בשנה, ועם זאת טרח הרבי לוודא שאקבל את המסר שלה, ושאתייחס בכבוד לאותה קרובת משפחה מבוגרת!

בשנת תשכ"א (1961) שבתי לדרום אפריקה, וכעבור כשנה קיבלתי מכתב מהרבי שבו הביע דעתו כי הגיע העת שאתחיל להתעניין בשידוך מתאים. הרבי היה מעורה בפרטי הפרטים של כל מה שהתרחש עם כל אחד מחסידיו.

מאז, נדרשתי על ידי הרב חודקוב לדווח לו באשר להתקדמות במאמצי למציאת בת זוג. כאשר שמע שהוצע לי שידוך ראוי, שאל אותי מיד, "נו, ומדוע אינך עושה משהו בנידון? אני רוצה שתלך ברגע זה ותקבע פגישה". נאלצתי ללכת מיד לאתר תא טלפון ציבורי ולמלא בו במקום את הוראתו.

לקראת חתונתנו, הגענו לניו יורק ונכנסנו ליחידות עם הרבי, יחד עם אמי ועם הורי הכלה. אחרי החתונה, נסענו לדרום אפריקה כדי לשמש כשליחי חב"ד ביוהנסבורג.

לאורך השנים, הייתי מגיע לניו יורק לבקר בחצר הרבי בדרך כלל לקראת שמיני עצרת ושמחת תורה, ובכל פעם היו מכבדים אותי לעלות לתורה לעליית הלוי בהושענא רבה. באחת השנים היה עיכוב בהמראה, וכך יצא שהגעתי אחרי המניין של תפילת שחרית עם הרבי. מאוחר יותר, כאשר עברתי על פני הרבי לקבל פרוסת עוגת דבש - 'לעקאח' - כנהוג, פנה אלי הרבי ואמר, "היית חסר לי הבוקר - לא ראיתי שעלית לתורה".

אז קלטתי שזו למעשה הסיבה שמביאה אותי כל שנה אל הרבי - כדי להיזכר שוב עד כמה מקדיש הרבי תשומת לב ודואג לכל אחד מחסידיו, לחוש את אותה קירבה שהעניקה לי את הכוחות להמשיך לפעול כשליחו של הרבי.

כמובן שהבאתי אתי גם את ילדיי, שכן רציתי שיחוו את הקשר עם הרבי כבר מגיל רך ביותר. את בני הגדול, שאולי, הבאתי עמי אל הרבי כשהיה בן חמש, וכשנכנסנו אל הרבי ליחידות אחרי שמחת תורה, חיפש הרבי בתוך מגרת השולחן עד שמצא שם מטבע של דולר. הוא העניק לשאולי את המטבע ואמר, "אני נותן לך דמי חנוכה כעת, מכיוון שלא תהיה כאן בחנוכה".

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015